Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1905. Wydano i rozesłano dnia 20. stycznia 1905. **Część I.**

Nr. 1.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. grudnia 1904 L. 17.528/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Jeleśnia i Rajcza powiatu Żywieckiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Jeleśnia i Rajcza powiatu Żywieckiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Potocki w. r.

Nr. 2.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. grudnia 1904 L. 147.673, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1905, oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1905.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, względnie artykułów 18 i 21 rozporządzenia wykonawczego do działu III., artykułów 29 i 43 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 — termin od 1. do 31. stycznia 1905;

B) do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 — termin do 31. stycznia 1905.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe lub pensye emerytalne, o ile te płace lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 K rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1904.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1904, jak również z tych lat poprzednich, które są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1905.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyj pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i moralne, pobierające dochód określony w § 124 powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 kor., obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 kor. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyi już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139 ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1905 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru, podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1905 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153 ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający 1200 kor. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron przedłożyć winne wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128—130 i 138 ustawy, oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy, oraz artykuły 32 i 33 względnie 3--28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi, na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyi powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób moralnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba moralna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3, § 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2 i 3, § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1905 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu lub podatkowi osobisto-dochodowemu obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1905 stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 K. Osoby te dopełnić winne wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243 oraz §§ 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 zeznawać chcą protokolarnie wzywa się,

aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 12. grudnia 1904.

Korytowski w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1904 L. 126.532, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w Krakowcu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Krakowiec na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na lat pięć, począwszy od roku 1905 a to w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w ustawie z 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 34, tudzież w rozporządzeniu Wydziału krajowego z 6. lutego 1900, Dz. u. kr. Nr. 22.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1904 L. 126.717, w przedmiocie dalszego poboru opłat gminnych od napojów spirytusowych w Samborze.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 87 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24,

za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Sambora na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z 22. stycznia 1890 Dz. u. kr. Nr. 13, a następnie rozporządzeniem Wydziału krajowego z 11. października 1895 Dz. u. kr. Nr. 74 i 16. lutego 1900 Dz. u. kr. Nr. 26, przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p. na przeciąg lat pięciu, począwszy od r. 1905, a to w wysokości pod warunkami oznaczonymi w rozporządzeniu Wydziału krajowego z 16. lutego 1900 Dz. u. kr. Nr. 26.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 5.

U s t a w a

z dnia 28. grudnia 1904, o zezwoleniu gminie Żabno, powiat Dąbrowa, na pobór opłat gminnych do napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Żabno, powiat Dąbrowa, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć 100-stopniowym alkoholometrem 4 K;
2. od jednego hektolitra rumu, araku, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po 3 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 60 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 2 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub wprowadzają czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Żabno.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 r., Dz. u. p. Nr. 120. cz. II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Żabno, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Żabno.

Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 6.

U s t a w a

z dnia 28. grudnia 1904, o zezwoleniu gminie m. Dąbrowa na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie m. Dąbrowa, powiat Dąbrowa, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy począwszy do końca roku 1910 opłatę gminną od spirytusu w gminie wyrabianego, lub w jej obręb wprowadzanego i w niej zużywanego wedle następującej taryfy a mianowicie: od jednego hektolitra spirytusu 100-stopniowego 7 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy spirytus dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Dąbrowa.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120 cz. II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy; nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tej opłaty ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie m. Dąbrowa, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie m. Dąbrowa.

Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tej opłaty we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. grudnia 1904 L. 125.737, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Złoczowie, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Złoczowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na 2 stacyach, a to pod Złoczowem i Białym Kamieniem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z tych stacyj według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. grudnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. grudnia 1904 L. 124.732, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska - Grzymałów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Skałacie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Podwołoczyska - Grzymałów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska - Grzymałów Wydziałowi powiatowemu w Skałacie jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy na dwóch stacyach, na każdej według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. grudnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.